Raad van State

201203828/1/V3.
Datum uitspraak: 4 juni 2012

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 6 april 2012 in zaak nr. 12/9973 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 maart 2012 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 april 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 april 2012, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. A.B.M. Hent, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van staat.

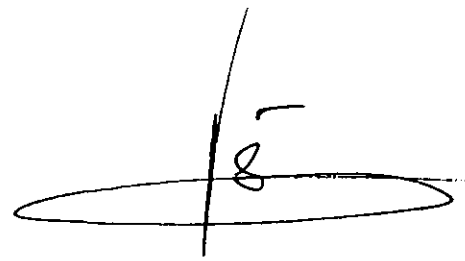
w.g. Hent
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Vonk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 juni 2012

345.
Verzonden: 4 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 12/9973 VRONTN/CM

uitspraak van de enkelvoudige kamer

op het beroep tegen de maatregel van bewaring op grond van artikel 59 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), toegepast ten aanzien van de vreemdeling genaamd althans zich noemende:

geboren op
van Zaïrese (Congolese) nationaliteit,
thans verblijvende op de detentieboot te Zaandam,

eiser,
gemachtigde: mr. W.P.R. Peeters, advocaat te Rijsbergen;

tegen

DE MINISTER VOOR IMMIGRATIE, INTEGRATIE EN ASIEL,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. C.I. Tienstra-van der Boom, ambtenaar van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND).

1. Procesverloop

Op 23 maart 2012 is eiser met het oog op uitzetting in bewaring gesteld (op grond van artikel 59, eerste lid, onder a, van de Vw 2000).

Eiser heeft op 23 maart 2012 tegen de maatregel van bewaring beroep ingesteld. Dit beroep strekt mede tot toekenning van schadevergoeding.

Het beroep is behandeld ter zitting van 2 april 2012. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. Ter zitting was een tolk aanwezig.

2. Standpunten

Eiser heeft de rechtbank verzocht het beroep gegrond te verklaren, de opheffing van de bewaring te bevelen en schadevergoeding toe te kennen. Eiser heeft het volgende aangevoerd. Eiser is in Essen in België opgehaald door de Kmar en staande gehouden nadat de Kmar hem het land had binnen gebracht. Het is niet zo dat eiser is aangetroffen en niet wilde vertrekken. Eiser is niet aangetroffen. Hij is overgedragen. Er wordt gezegd dat eiser niet wilde vertrekken, maar hij was al weg. Eiser was namelijk in België. De gronden in

artikel 5.1, onder b, van het Vreemdelingenbesluit (Vb 2000) zijn een implementatie van artikel 15 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn). Eiser heeft niet gezegd nooit te willen bellen met de consulaire vertegenwoordiging, maar het is beschamend om in detentie te worden gezet. Het niet willen spreken met de consulaire vertegenwoordiging is geen grond in artikel 5.1, onder b, van het Vb 2000. Verweerder wist al van het onrechtmatig verblijf toen men eiser Nederland binnen bracht. Met betrekking tot het vaststellen van de identiteit is niet gebleken dat eiser niet wil meewerken. Het vaststellen van de identiteit gebeurt pas op het moment van de presentatie. Verweerder zal er alles aan moeten doen om eiser uit te zetten. Dat eiser heeft aangegeven geen contact te willen met de consulaire vertegenwoordiging is niet relevant. Eiser heeft geen vaste woon- of verblijfsplaats, omdat hij nog maar korte tijd in Nederland is en zich nog niet heeft kunnen inschrijven. Eiser heeft € 720,-- wat voldoende is om buiten de Europese Unie te kunnen reizen. De gronden van artikel 5.1, onder b, van het Vb 2000 die aan de bewaring ten grondslag zijn gelegd kunnen niet overeind blijven. De stelling niet beschikken over voldoende middelen van bestaan kan nooit leiden tot het ontrekken aan het toezicht of het ontwijken/belemmeren van de uitzetting. Dat eiser geen geld heeft wil niet zeggen dat hij niet meewerkt aan het vertrek dat geregeld wordt door de Nederlandse staat. Er moet een falsificatietest worden gedaan. De gronden genoemd in artikel 5.1, onder b, van het Vb 2000 zijn geen implementatie van artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn. De Terugkeerrichtlijn is verkeerd geïmplementeerd. De onderbouwing zoals door verweerder aangegeven staat niet in het Vb 2000. Er moeten aan het Hof van Luxemburg vragen worden gesteld over de implementatie van artikel 3 en artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn en of artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn zich niet verzet tegen het gebruik van de gronden als genoemd in artikel 5.1, onder b, van het Vb 2000. Alleen het Hof in Luxemburg is bevoegd zich uit te laten over de betekenis van artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn. Eiser is enkel een vertrekplicht opgelegd om Nederland te verlaten.

Verweerder heeft de rechtbank verzocht het beroep ongegrond te verklaren en het verzoek om toekenning van een schadevergoeding af te wijzen. Ter zitting heeft verweerder aangegeven dat de inbewaringstelling rechtmatig is. In 2003 heeft eiser in België twee maal asiel aangevraagd. De laatste aanvraag was van 17 mei 2003 en die is afgewezen. Eiser heeft niet voldaan aan de vertrekplicht door naar België te gaan, nu dit een EU land betreft. Verweerder wijst op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) van 15 juli 2011 (nr. 201105819). De gronden die aan de bewaring ten grondslag zijn gelegd zijn allemaal blijven bestaan, ook al is eiser vertrokken naar België. De Terugkeerrichtlijn laat aan de lidstaten aanzienlijke ruimte om criteria samen te stellen. Verweerder is van mening dat de implementatie op de juiste wijze heeft plaatsgevonden. Dat eiser zijn paspoort niet overlegt is al voldoende om te zeggen dat eiser niet meewerkt. Het vaststellen van de identiteit hoeft niet pas bij de presentatie. Er zijn voldoende middelen waarmee eiser zijn identiteit kan aantonen. Als eiser zijn paspoort niet overlegt is het niet mogelijk een ticket te regelen. Dat eiser geen contact wil met de consulaire vertegenwoordiging staat niet expliciet in de gronden. Op grond van het Verdrag van Wenen heeft eiser de plicht om contact om te nemen met de consulaire vertegenwoordiging.

3. Overwegingen

Beoordeeld dient te worden of de toepassing en tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in overeenstemming zijn met de wettelijke vereisten dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd zijn.

Eiser is op 23 maart 2012 na overname van de Belgische autoriteiten, overgebracht naar een plaats voor verhoor waar hij om 11.30 uur aan kwam. Op 23 maart 2012 om 14.30 uur werd het artikel 59 gehoor gehouden zonder aanwezigheid van de raadsman, omdat deze verklaarde niet bij het gehoor aanwezig te willen/kunnen zijn. Eiser is om 14.50 uur in bewaring gesteld.

De procedure leidend tot de inbewaringstelling en de wijze van tenuitvoerlegging van de bewaring zijn in overeenstemming met de wettelijke vereisten. De bewaring is derhalve niet op die grond onrechtmatig.

De rechtbank stelt vast dat de Terugkeerrichtlijn is geïmplementeerd op 30 december 2011 en in werking is getreden op 31 december 2011.

Ten aanzien van de gronden die aan de maatregel ten grondslag liggen, overweegt de rechtbank als volgt.

In het huidige artikel 59 van de Vw 2000 juncto artikel 5.1a, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) is het volgende bepaald.
'De vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft, kan in bewaring worden gesteld op grond dat het belang van de openbare orde of nationale veiligheid zulks vordert, indien:

a) er risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken, of
b) de vreemdeling de voorbereiding van het vertrek of de uitzettingsprocedure ontwijkt of belemmert.'.

In artikel 5.1b, eerste lid, van het Vb 2000 is bepaald dat aan de voorwaarden van inbewaringstelling als bedoeld in artikel 5.1a, eerste lid, van het Vb 2000 wordt voldaan indien er sprake is van de feiten en omstandigheden genoemd onder a tot m van dit eerste lid.

In het tweede lid van artikel 5.1b van de Vb 2000 is bepaald dat aan de voorwaarden voor inbewaringstelling als bedoeld in artikel 5.1, eerste lid, van het Vb 2000 niet wordt voldaan indien slechts één van de feiten of omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, van toepassing is.

Verweerder heeft in de bewaringsmaatregel opgenomen dat de maatregel van bewaring wordt gevorderd door het belang van openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de vreemdeling zich aan de verwijdering zal onttrekken. Hierbij overweegt verweerder dat eiser zich niet aan één of meerdere voor hem geldende verplichtingen van hoofdstuk 4 van het Vb 2000 heeft gehouden, eerder een visum, besluit, kennisgeving of aanzegging heeft ontvangen waaruit de plicht Nederland te verlaten blijkt en hij daaraan niet uit eigen beweging binnen de daarin besloten of gestelde termijn gevolg heeft gegeven, niet dan wel niet voldoende meewerkt aan het vaststellen van zijn identiteit en nationaliteit, geen vaste woon- of verblijfsplaats heeft en niet beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Gelet op het vorenstaande is naar het oordeel van de rechtbank voldaan aan de voorwaarden van inbewaringstelling als bedoeld in artikel 5.1a, eerste lid, van het Vb 2000.

Eiser is, in het kader van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van de Europese Unie van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Vo 343/2003), door de Nederlandse vreemdelingendienst opgehaald vanuit België. Eiser viel feitelijk al vanaf Belgisch grondgebied onder de verantwoordelijkheid van de Nederlandse vreemdelingen-politie, dit doet niets af aan de rechtmatigheid van de overname in het kader van de Vo 343/2003. Het is de gebruikelijke werkwijze van verweerder om een vreemdeling die wordt overgenomen in het kader van de Vo 343/2003, aansluitend in vreemdelingenbewaring te stellen. Gemachtigde van eiser gebruikt een woordenspel om te suggereren dat eiser niet uit eigen beweging naar Nederland is gekomen. Het is in zoverre juist dat eiser door de Belgische autoriteiten is overgedragen aan de Nederlandse vreemdelingendienst, maar deze feitelijke handelingen vloeien nu eenmaal voort uit de Vo 343/2003. De gronden van de bewaring worden betwist op een wijze waarmee wordt gesuggereerd dat eigenlijk de Vo 343/2003 als zodanig onrechtmatig zou zijn. De rechtbank stelt daar tegenover dat de juistheid van de Vo 343/2003 niet in dit kader ter discussie kan worden gesteld. De rechtbank acht geen termen aanwezig om een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Hof van Justitie in Luxemburg.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder voldoende voortvarendheid betracht bij de (voorbereiding van de) verwijdering van eiser. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat er op 29 maart 2012 een vertrekgesprek heeft plaatsgevonden.

Ook overigens zijn geen feiten of omstandigheden gebleken op grond waarvan de bewaring onrechtmatig moet worden geacht.

Dit brengt mee dat de toepassing en tenuitvoerlegging van de bewaring in overeenstemming zijn met de wettelijke vereisten en dat de bewaring bij afweging van alle daarbij betrokken belangen gerechtvaardigd is.

Het beroep is ongegrond. Daarom kan geen schadevergoeding worden toegekend.

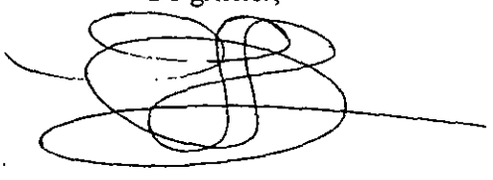
4. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus gedaan door mr. H. Bloebaum, rechter, in tegenwoordigheid van H.B. Slot-Akkerman, griffier.

De griffier, De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op - 6 APR

Partijen kunnen tegen deze uitspraak binnen een week na verzending daarvan hoger beroep instellen bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.
Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: - 6 APR 2012

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters
St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

VENEMA
ADVOCATEN en PROCUREURS

1

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
1 2 APR 2012
ZAAKNR. 201203828
AAN: V3
BEHANDELD DD: PAR:

Hoger beroepschrift

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State

Appellant is geboren op
te van Zaïrese nationaliteit (Democratische republiek Congo), zonder vaste woon- of verblijfplaats, V-nummer , voor deze zaak woonplaats kiezende te Rijsbergen aan de St. Bavostraat 18 op het kantoor van diens advocaat, mr. W.P.R. Peeters, die verklaart door hem bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om dit hoger beroep in te stellen en in deze zaak als diens gemachtigde op te treden.

Verweerder is De Minister voor Immigratie en Asiel.

*

Het Hoger beroep richt zich tegen een uitspraak van 6 april 2012, van de Rechtbank te 's-Gravenhage, Nevenzittingsplaats Almelo in AWB 12 / 9973 (bijlage 1).

De Rechtbank heeft miskend dat zij als Unierechtelijke Rechtbank niet bevoegd is om artikel 15 van de Europese Richtlijn 2008/115/EG[1] (RI 2008/115/EG) uit te leggen.

Voorts is de aangevallen uitspraak in strijd genomen met hetgeen is bepaald in artikel 15 van RI 2008/115/EG, met de logica der rechtswetenschap en met het recht in algemene zin zowel als in formele zin.

Voorgaande maakt dat de aangevallen uitspraak niet in stand kan blijven wegens strijd met hetgeen is bepaald bij artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000.

Tevens werpt de hierna aangehaalde kwestie vragen op die van belang zijn voor de rechtsbescherming in algemene zin alsook voor de rechtseenheid en de rechtsontwikkeling.

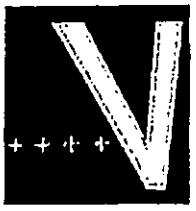
* *

*

[1] **Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.**

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

VENEMA
ADVOCATEN en PROCUREURS

Grief 1:

1. Bij de aangevallen uitspraak heeft de Rechtbank ten onrechte overwogen:

Verweerder heeft in de bewaringsmaatregel opgenomen dat de maatregel van bewaring wordt gevorderd door het belang van openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de vreemdeling zich aan de verwijdering zal onttrekken. Hierbij overweegt verweerder dat eiser zich niet aan één of meerdere voor hem geldende verplichtingen van hoofdstuk 4 van het Vb 2000 heeft gehouden, eerder een visum, besluit, kennisgeving of aanzegging heeft ontvangen waaruit de plicht Nederland te verlaten blijkt en hij daaraan niet uit eigen beweging binnen de daarin besloten of gestelde termijn gevolg heeft gegeven, niet dan wel niet voldoende meewerkt aan het vaststellen van zijn identiteit en nationaliteit, geen vaste woon- of verblijfsplaats heeft en niet beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Gelet op het vorenstaande is naar het oordeel van de rechtbank voldaan aan de voorwaarden van inbewaringstelling als bedoeld in artikel 5.1a, eerste lid, van het Vb 2000.

TOELICHTING OP EERSTE GRIEF

2. De Rechtbank is er ten onrechte van uitgegaan dat het enkele opsommen van de gronden van de maatregel reeds voldoende zouden zijn om aan te nemen dat die gronden *in casu* ZONDER enige onderbouwing voldoende zouden zijn om de bewaring op te grondvesten.

3. Ten onrechte heeft de Rechtbank daarbij miskend dat appellant reeds van de Belgisch-Nederlandse grens in handen van verweerder was en daardoor verweerder niet heeft kunnen tegenwerpen dat appellant zich niet zou hebben gemeld bij de Korpschef.

4. Ten onrechte heeft de Rechtbank tevens miskend dat het feit dat verweerder appellant in zijn macht had bij het binnentreden van appellant in Nederland, in de weg staat aan het zich in Nederland inschrijven in de Bevolkingsregisters. Bovendien heeft de Rechtbank miskend dat het niet ingeschreven staan in de bevolkingsregisters niet zonder een logische onderbouwing kan leiden tot de conclusie dat appellant zich aan uitzetting of toezicht tracht te onttrekken.

5. De Rechtbank heeft tevens miskend dat appellant wel degelijk gevolg had gegeven aan de hem opgelegde vertrektermijn. Hij had zich, zoals hem

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

VINHEMA
ADVOCATEN en PROCUREURS

destijds was aangezegd, Nederland verlaten. Dat voor vreemdelingen die worden aangetroffen in Nederland terwijl zij niet beschikken over een legale verblijfsstatus, een eerder dan 31 december 2012 afgegeven terugkeerbesluit wordt gezien als zijnde een besluit dat op het verlaten van de Europese Unie is gericht, maakt daarbij niet dat dit in onderhavige geval ook alzo dient te worden gezien. Immers dient te worden gekeken naar de inhoud van het besluit waaraan appellant gevolg heeft gegeven. Door later niet meer in Nederland te verblijven, kan een nieuwere regelgeving niet in de oude beschikking worden gelezen. Appellant heeft Nederland verlaten zoals dat van hem werd gevorderd en daarmee heeft hij voldaan aan zijn destijds opgelegde vertrekplicht.

6. De Rechtbank heeft tevens miskend dat appellant ongeveer 720 euro bij zich droeg en daarmee beschikte over voldoende middelen van bestaan. Hij kon zich daarmee makkelijk buiten de Europese Unie begeven. Een ticket naar Turkije kost zelfs geen 200 euro (bijlage 2). Bovendien heeft de Rechtbank miskend dat, zelfs al zou appellant niet over die middelen hebben beschikt, dat nog niet zou kunnen leiden dat hij zich aan uitzetting of toezicht zou wensen te onttrekken.

7. Op het ogenblik van het opleggen van het in handen komen van verweerder had appellant trouwens op geen enkele wijze blijk gegeven van het zich wensen te onttrekken aan uitzetting of toezicht.

8. Tevens heeft de Rechtbank miskend dat het feit dat appellant geen paspoort heeft kunnen overleggen, op zich niet betekent dat hij de vaststelling van zijn identiteit zou frustreren.

9. Bovenstaande betekent dat de Rechtbank heeft miskend dat geen enkele van de aan de maatregel ten grondslag gelegde gronden voldoende was om de bewaring op te funderen.

*

Grief 2:

1. Bij de aangevallen uitspraak heeft de Rechtbank ten onrechte overwogen:

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

VENEMA
ADVOCATEN en PROCUREURS

Eiser is, in het kader van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van de Europese Unie van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Vo 343/2003), door de Nederlandse vreemdelingendienst opgehaald vanuit België. Eiser viel feitelijk al vanaf Belgisch grondgebied onder de verantwoordelijkheid van de Nederlandse vreemdelingenpolitie, dit doet niets af aan de rechtmatigheid van de overname in het kader van de Vo 343/2003. Het is de gebruikelijke werkwijze van verweerder om een vreemdeling die wordt overgenomen in het kader van de Vo 343/2003, aansluitend in vreemdelingenbewaring te stellen. Gemachtigde van eiser gebruikt een woordenspel om te suggereren dat eiser niet uit eigen beweging naar Nederland is gekomen. Het is in zoverre juist dat eiser door de Belgische autoriteiten is overgedragen aan de Nederlandse vreemdelingendienst, maar deze feitelijke handelingen vloeien nu eenmaal voort uit de Vo 343/2003. De gronden van de bewaring worden betwist op een wijze waarmee wordt gesuggereerd dat eigenlijk de Vo 343/2003 als zodanig onrechtmatig zou zijn. De rechtbank stelt daar tegenover dat de juistheid van de Vo 343/2003 niet in dit kader ter discussie kan worden gesteld. De rechtbank acht geen termen aanwezig om een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Hof van Justitie in Luxemburg.

TOELICHTING OP TWEEDE GRIEF

2. De Rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat (de gemachtigde van) appellant zou hebben gesuggereerd dat Verordening 343/2003 als zodanig onrechtmatig zou zijn.

3. Appellant heeft, integendeel, aangegeven dat het gevolg van die Verordening is geweest dat appellant tegen zijn wil naar Nederland is gebracht maar dat het systematisch in bewaring stellen van ieder overgenomen vreemdeling niet rechtmatig is. Appellant heeft derhalve aangebracht dat het overnemen van appellant vanuit België niet hetzelfde is als het in Nederland aantreffen van een vreemdeling zonder verblijfsstatus. Het gevolg van dat verschil is dat rekening dient te worden gehouden met een aantal typische kenmerken die eigen zijn aan de overname, zoals het niet de kans hebben gekregen om zich te melden of de dubbelheid daarvan (appellant bevond zich reeds bij de marechaussee) en ook het zich niet kunnen inschrijven hebben in de Bevolkingsregisters. Een ander gevolg van het gedwongen in Nederland binnenkomen is dat van appellant niet kan gesteld worden dat hij Nederland niet zou hebben verlaten.

4. De Rechtbank heeft terecht erkend dat van systematische inbewaringstelling sprake is. Echter heeft de Rechtbank ten onrechte nagelaten om te

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

VENEMA
ADVOCATEN en PROCUREURS

onderzoeken of *in casu* de gronden voldoende waren voor de bewaring. Zij is er klaarblijkelijk van uitgegaan dat, nu verweerder systematisch in bewaring stelt, verweerder niet meer zou dienen per geval en aan de hand van objectieve en logisch onderbouwde criteria te onderzoeken of bewaring noodzakelijk is voor het te bereiken doel.

*

Grief 3:

Tot slot houdt appellant er aan om kenbaar te maken dat hij aanstoot neemt aan de vijandige en arrogante opstelling van de Rechtbank ten overstaan van de persoon van diens gemachtigde, zoals dat blijkt uit de toonzetting van de aangevallen uitspraak. Tevens neemt appellant er aanstoot aan dat de Rechtbank diens gronden van beroep naar voor heeft doen komen als een reeks onsamenhangende nonsens en heeft voorzien van ettelijke verdraaiingen. Dit terwijl de Rechtbank ieder der verweren exact heeft weergegeven. De Rechtbank is op geen enkele van de gronden van beroep ingegaan en heeft bovendien die gronden geridiculiseerd. Die vijandige en partijdige opstelling van de Rechtbank laat blijken dat appellant geen eerlijk proces heeft gekregen.

* *

*

REDEN waarom appellant zich tot Uw Afdeling wendt met het verzoek

a) dit hoger beroep ontvankelijk te verklaren

b) diens grieven gegrond te verklaren;

c) dit hoger beroep gegrond te verklaren;

d) de uitspraak van 6 april 2012, van de Rechtbank te 's-Gravenhage, Nevenzittingsplaats Almelo in AWB 12 / 9973 te vernietigen;

e) het beroep in 12 / 9973 alsnog gegrond te verklaren en de bewaring te doen opheffen;

Mr. W.A. Venema
Mr. W.P.R. Peeters

St.Bavostraat 18
4891 CJ Rijsbergen
tel:+31 (0)76-5968560
fax:+31 (0)76-5968961

VENEMA
ADVOCATEN en PROCUREURS

f) aan appellant een schadevergoeding toe te kennen a rato van de gangbare barema's voor de tijd die hij onrechtmatig van diens vrijheid beroofd is gebleven;

g) alsmede verweerder te veroordelen in de proceskosten die appellant in beide instanties heeft moeten maken.

Rijsbergen, 12 april 2012

Gemachtigde

Bijlagen:

1. kopie van de aangevallen uitspraak;
2. printout prijs voor ticket buiten EU.